

Så er det nu Holger

af Bent Haller

Der var altid mørkt på trappen og hvis man ikke var forsigtig kunne det gå galt, det vidste Holger. Han havde været vidne til mange forstuede ankler og brækkede ben. I begyndelsen var det meget morsomt, men i længden blev det kedeligt.

Den første der dukkede frem i det svage lys var altid en voksen. Hele tiden lød det: Pas nu på, ikke skubbe der bagved.

Ak ja, det var det sædvanlige. Flokken stimlede sammen omkring ham. Hvis han var vågen kunne han ikke lade være med at lytte, selv om det efterhånden var svært at forstå dansk. Det var bestemt ikke som i hans unge dage, dengang var der ikke noget der hed bananmos og kvabodder.

Det er nok svenskens skyld, tænkte Holger.

– Her sidder Holger Danske, sagde kvinden med triumf i stemmen, – og når Danmark er i fare rejser han sig og griber til sværdet.

Rigtigt unge dame.

– Hvorfor sover han så?

Kæft knægt.

Holger løftede ganske lidt på det ene øjelåg. Jo jo, flokken lignede den flok, der havde været på besøg i går, og i forgårs, og lige så langt tilbage som Holger kunne huske. Nogle gloede dumt, en enkelt gloede interesseret, det var lærerinden, de fleste gloede slet ikke men havde travlt med at gnide næser i hjørnerne, fj. Men der var altid nogen der skulle være morsom.

– Vågn op gamle, der er tv-avis, ha ha.

Den forstod Holger ikke. Nå, der var ingen

respekt om de gamle kæmper mere, de har haft det for godt, danskerne.

Kun engang imellem kom der fornuftige folk ned til ham, og han havde hørt noget om at det slet ikke stod så godt til med mor Danmark. Han måtte prøve at holde sig vågen så han kunne få noget mere at vide.

– Det er ellers en ordentlig bøffert, sagde en dreng og spyttede på hans skjold. Føj, sådan en karl, han kunne trænge til at komme en tur på viking, så skulle de nykker nok gå af ham.

Holger holdt øjnene lukket og prøvede at forstå hvad der blev sagt.

– Og skægget manner, sagde en anden, – det er jo meter-karse.

Næ, Holger forstod ikke ungdommens sprog. Han har aldrig fået en æggemad med mayonnaise og karse. Og det der med bøffert og manner var såmænd nok resultatet af alt for stor imødekommenhed overfor svensken.

– Knyt ædekværneren, lød det.

Hmmmm.

Måske har svensken erobret landet, tænkte Holger, måske er det derfor det ikke går så godt med Danmark. Heja, heja, så skal svensken ha da da.

– Hvorfor sidder drønnerten og bobler her? spurgte en pige, og satte et stykke tyggegummi fast under hans ene fod.

– Han er symbolet på Danmark manner, ha ha.

– Skide godt Egon, den fes lige ind.

Nej, ikke hos Holger. Han forstod ingenting.

Endelig blev der fred og Holger kunne åbne øjnene og strække sig lidt. Han gik lidt frem og tilbage og tog et par dybe knæbøjninger. Arme bøj, arme stræk, og et lillebitte bensving. AV! Det knagede slemt i ryggen, gjorde det. Det var fordi han sov så meget. Der var jo ingen der havde brug for ham. Han blev så søvnig og sløv af alt det soveri. Og træt. Det var blevet en vane, var det, og han var ligesom begyndt at smuldre i ryggen.

Han gabte og kløede sig bagi mens han holdt øje med rotterne der kom frem for at gnaske tomme Gajolæsker, halve ostemadder og bananskræller. De levede fedt og godt de rotter, der lød en smasken og en fisn under de gamle hvælvinger. Han blev helt vågen af det og kunne tænke på hvad der var blevet sagt i løbet af de sidste dage.

De voksne var dem der var lettest at forstå. En alvorlig herre med støv på skuldrene havde sagt noget om at Danmark var på vej mod afgrunden. En anden var af den mening, at der var brug for en stærk mand.

Det må være mig han mener, tænkte Holger og blev lysvågen. Tankerne gled tilbage i tiden. Han hørte våbengny og buldrende ild, heltene stormede frem. Der var plyndringer og voldtægt i de gode gamle dage.

– Så er det nu Holger, sagde Holger til sig selv. Han blev helt ivrig. De har brug for mig deroppe. Nu skal svensken få da da.

Nu var det tid til nye bedrifter.

Han tog sit skjold og sit sværd og vaklede op ad de mørke skumle gange. Han var flere gange ved at snuble fordi han havde tyggegummi under den ene fod. Han fik spindelvæv i ansigtet og det var svært at finde vej til den hemmelige dør i muren. Han måtte op og ned ad trapper, flere gange efter hinanden, og forfra igen. Det er hårdt når man er en gammel mand der ikke bestiller andet end at sove.

Det var aften da han endelig trådte frem fra

hullet i muren. Det blæste koldt og det regnede.

Det er det sædvanlige, tænkte Holger, MØGVEJR.

Han trykkede hjelmen fast på hovedet og begav sig kampberedt ind mod byen hvor meget var forandret siden sidst.

En mærkelig vogn uden heste sagde DYT-BÅT til ham, og han måtte springe til siden for ikke at blive tromlet flad. Han blev så forskrækket at han tabte sit sværd ned over den ene fod. Det gjorde av, gjorde det, men det værste var at sværdet brækkede midt over. Det var jo et gammelt sværd.

Husene var kommet til at se underlige ud. Kunne folk virkelig bo sådan ovenpå hinanden. Ikke et eneste dragehoved kunne han se på facaderne. Alt sammen lignede regnvejr.

Han mødte en mand der kom trækkende med en hund i snor.

– Tors fred, sagde Holger, – hvor står svensken?

– Hva helved, sagde manden, – kan sådan en gammel idiot ikke passe sin besøgstid.

Manden vendte hovedet til den anden side mens hunden afleverede en halv meter på fortovet.

Holger gik videre og mødte lidt senere en gammel morlil.

– Vis mig vej til valpladsen min gode kone, sagde han.

– Væk, ækle fordrukne mandsperson! hylede kvinden og slog ham i ansigtet med sin taske.

Igen tabte Holger sværdet ned over sin fod. Av. Nu var der snart ikke mere end håndtaget tilbage. Men Holger Danske viger ikke i kamp.

Han tog alligevel flugten.

Her kom man for at hjælpe, og så ...

Længere fremme så han at der var lys i en vogn. Holger listede nærmere. Nu skulle de få at se at han ikke svigtede Danmark.

Han nærmede sig vognen, der var en ganske almindelig pølsevogn, og undrede sig

over hvorfor folk i husene tittede frem bag gardinerne. De mennesker han mødte skyndte sig over på det modsatte fortov, næsten som om de var bange for ham ... deres befrier, eller som om der var noget mærkeligt ved ham.

En ældre herre kom imidlertid over gaden og standsede foran ham.

– Har De det godt? spurgte manden, med bekymring i stemmen, – er der noget jeg kan hjælpe med? Har De brug for en taxa?

Holger forstod ingenting og gloede bare på manden.

– Grynte ville grisene, sagde han, – jeg er Holger Danske, og jeg ...

– Åh herregud, sagde manden og gik hovedrystende videre.

Nej, det står ikke så godt til med dansken, tænkte Holger forvirret. Han havde fået en ekstra rynke i panden. Han holdt fastere om sværdstumpen da han nærmede sig den oplyste vogn. Der stod ingen hest udenfor, hvad var det for moderne nykker?

Der steg en besynderlig lugt ud fra vognen. Den lugtede ligesom ligvognene i de gode gamle dage når heltene blev samlet op efter at have ligget på slagmarken i et halvt års tid. Nu var det helt hjemligt, syntes Holger.

– Unge frænde, knurrede han, og holdt sværdstumpen frem.

– Med eller uden det stærke, sagde manden i den lille vogn.

– Hva, sagde Holger og sænkede sværdet.

– Kogt eller stegt? sagde manden og så utålmodig ud. Han havde ingen hår på hovedet men masser af hår i næsen. Han manglede en tand i overmunden og havde tilsyneladende for mange i undermunden. Han rystede på hovedet og lagde en rød pølse foran Holger.

– Skal der brød til? spurgte han. Han var vant til at der kom originaler til hans pølsevogn, men nu var bunden nået.

Holger kikkede på pølsen og stak til den med sit sværd. Hvad var det for en iple?

– Hvordan er det med svensken? mumlede han og hakkede for en sikkerheds skyld pølsen midt over ...

– Tre nul, sagde pølsemanden, – det er sidste gang jeg sætter mine ben i Idrætsparken.

Pølsemanden begyndte at gabe og kikkede på sit armbåndsur. Han rykkede et par gange i næsehårene mens Holger undersøgte pølsen og lugtede til den. *Tre nul. Var det en hemmelig kode? Var manden svensk spion?*

– Fjenden! råbte han højt og svingede sit drabelige sværd. Nu kunne det være nok med det heksesnak, – hvor er ...

– Ja, det ved enhver klaptorsk, sagde pølsemanden, – udelige politikere, simpelthen, og oliepriserne, og de der røde pædagokker ...

– HVAR! brølede Holger, for nu var han vred.

Et vindue blev åbnet i huset bag pølsevognen og en kvinde stak hovedet ud og råbte:

– Hold op med det råberi, gamle nar!

– Hun er flimmer-narkoman, sagde pølsemanden. – Hun ser både Sverige, Tyskland og Danmark på en gang, tag dig ikke af hende.

Nu lød der høje stemmer på torvet og pølsemandens ansigt snørede sig sammen af angst. Kvinden smækkede vinduet i med et brag og alle lys blev slukket i byen.

– Så lukker vi, sagde pølsemanden, og Holger var lige ved at få skægget i klemme da vinduet blev hamret i.

– Du får på kridt til i morgen, lød det inde fra vognen, – men husk det ...

Fire unge mænd i uniformer, læderjakker og sorte langskaftede støvler, standsede foran Holger der ikke veg en tomme. De var bevæbnede og så meget selvsikre ud. De grinede som blege dødningskomer der kom for at varsle Ragnarok, mens de gik rundt om Holger. Der var ingen tvivl om at de var landsknægte. Holger holdt sværdet parat og løftede skjoldet.

– Hva faen mand, du ligner et amatør-tea-

ter, sagde en af landsknægtene.

Holger slappede lidt af. De var i den danske konges sold. De talte ny-dansk.

– Hva faen, er der karneval i byen bessefar? En af dem gik hen og rykkede Holger i skægget.

– Hva faen, det sidder sgu fast.

– Hva faen, så vil jeg vædde en krasser på at det er Santa Klaus.

– Hva faen, din gamle lappedykker, kan du ikke finde hjem i visselullen? Er du stukket af fra plejehjemmet?

De skulle allesammen hen og rykke ham i skægget. De sagde hva faen og klappede ham venskabeligt på skuldrene.

– Øh, sagde Holger, – svensken ... Det her tog helt pippet fra ham.

– Hva faen, det kan gå tilbage for enhver, du er vel arbejdsløs.

– Hva faen, så skal han sgu have en varm Børge med hele tjavsen, sagde anføreren, en kraftig knægt der lugtede lifligt af gammeløl.

Landsknægtene gik igang med at brække pølsevognens dør op. Hva faen, Holger var en flinker gammel sut, og det hjalp ikke at pølsemanden råbte på Gud og ordensmagt, ingen hørte ham.

– Lidt mam til ganen, sagde anføreren, og så er det hjem i kanen, pusselankerne er våde. Han trak et afsavet jagtgevær frem fra jakken og svingede det i luften.

Mens de smed pølsemanden ud i rendestenen og skød hovedet af ham listede Holger skyndsomt ned ad en sidegade, stille og ubemærket. Hva faen, nu var det med at komme ad Kronborg til. Han var så forvirret, at han var grædefærdig. Ingen vidste hvor fjenden var, eller hvem det var, og hvordan skal man så kunne kæmpe??

Det er ikke værd at blande sig i noget, tænkte han.

Han holdt sig til skyggerne og krøb i skjul hver gang han hørte et menneske på vejen. Det var ikke så godt hvis Holger Danske blev set ved nattetide ... det kunne let få folk til at snakke.

